

менеджерів, керівника спільної американо-японської фірми: «Багато іноземців, які відвідують нашу фірму, дивуються, як ми, використовуючи ту саму технологію, те саме обладнання, ту саму сировину, що і в Європі та США, досягаємо вищого рівня якості. Вони не розуміють, що якість створюють не верстати, якість створюють люди» [1, с. 171].

Висновки. Формування системи менеджменту персоналу передбачає поєднання й ефективне використання перерахованих методів роботи служби управління персоналом з метою досягнення максимальної продуктивності праці, створення умов розвитку та професійного зростання персоналу, забезпечення прибутковості та конкурентоспроможності організації на ринку.

Література

1. Травин В. В., Дятлов В. А. Основы кадрового менеджмента: 2-е изд. — М.: Дело, 1997. — 336 с.

Стаття надійшла до редакції 28.04.2011 р.

УДК 323.2.07.5.

Коваленко І. Ф.,
канд. екон. наук, доц.,
кафедра управління персоналом та економіки праці,
Ільніцький Я. В.,
старш. викл., кафедра управління персоналом та економіки праці,
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

СТАН ТА ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ СОЦІАЛЬНОЇ ЗГУРТОВАНOSTІ В УКРАЇНІ

У статті розглянуто теоретичні засади соціальної згуртованості та її значення в забезпеченні стійкого розвитку суспільства в умовах організаційних, структурних та фінансово економічних перетворень, а також деякі проблеми її формування у сучасних умовах України.

В статье рассмотрены теоретические основы социальной сплоченности и ее значение в обеспечении устойчивого развития общества в условиях организационных, структурных и финансово экономических преобразований, а также некоторые проблемы ее формирования в современных условиях Украины.

The article discusses the theoretical foundations of social cohesion and its importance in ensuring sustainable development of society in terms of organizational, structural, financial and economic transformations, as well as some problems of its formation in modern conditions of Ukraine.

Ключові слова: Соціальна згуртованість, соціальна єдність, суспільна свідомість, перманентний негілізм, духовна деградація, інтелектуальна деградація, суспільні цінності.

Ключевые слова: Социальная сплоченность, социальное единство, общественное сознание, перманентный негилизм, духовная деградация, интеллектуальная деградация, общественные ценности.

Keywords: Social cohesion, social cohesion, social consciousness, permanent nehytism, spiritual degradation, intellectual degradation, social values.

Вступ. Варто зазначити, що в різних країнах та їх суспільствах у тій чи тій мірі існують і соціальна згуртованість його членів, і навпаки, соціальна відчуженість. Це залежить від багатьох соціальних, економічних, етнічних, культурних і політичних складових, які спонукають досягненню єдності з ключових питань життєдіяльності або істотних розбіжностей в інтересах і можливостях їх реалізації між соціальними прошарками та групами в суспільстві. Тому, в умовах глобальної нестабільності, перманентних економічних і фінансових криз, масштабних організаційних, структурних та фінансово-економічних перетворень, одним з основних завдань будь-якої країни є формування передумов, інститутів і заходів щодо розвитку соціальної згуртованості.

Ще більш актуалізуються ця проблема для країн, які перебувають на етапі глибоких політичних, економічних, соціальних реформ та не займають лідируючих позицій в економічному розвитку. До таких країн як раз належить Україна, що потребує нової соціальної моделі, яка передбачає відмову від старої політичної системи контролю і набуття більшої економічної свободи. Тільки в демократичному, стабільному та гармонійному суспільстві, кожен член якого залучений у його економічне, політичне, соціально-культурне життя. У суспільстві, яке базується на дотриманні прав та забезпечення добробуту абсолютної більшості людей, тобто у соціально-згуртованому суспільстві, можливо подолати кризові явища та забезпечити стійкий соціально-економічний розвиток. Незгуртовані, ізольовані громадяни не здатні самостійно подолати труднощі, що виникають, реалізувати антикризові програми.

Отже, соціальна згуртованість має бути невід'ємним атрибутом усіх соціальних відносин, у тому числі й тих, що виникають у трудовій сфері, стати запорукою соціальної стабільності, толерантних відносин між владою і громадянами в умовах економічної і політичної нестабільності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретично-методологічне підґрунтя наукових уявлень щодо ідеї соціальної згуртованості та концепції її розвитку заклали програмні документи Ради Європи та інститути, створені при ній. Вагомий внесок у розроблення теоретичних та прикладних питань зазначених проблем здійснити вітчизняні, російські та білоруські науковці, серед яких слід визначити Е. Лібанову, А. Колота, С. Крипчинського, В. Новікова, В. Панькову, Ю. Воеволенка, Ю. Полунеева, А. Сіленка, В. Роїка, М. Волчіна, А. Бабіча, В. Байнеєва та ін.

Здобутки вчених мають велике наукове та практичне значення. Однак необхідним у сучасних умовах є створення цілісної моделі соціально згуртованого суспільства та стратегії її реалізації, що, в свою чергу, зумовлює потребу в комплексному дослідженні теоретичних та прикладних аспектів і засад соціальної згуртованості та напрямків її практичного втілення.

Постановка завдання. Основним завданням статті та її метою є дослідження певних засад і деяких аспектів формування та розвитку соціальної згуртованості суспільства України, що знаходиться на етапі трансформаційних ринкових змін.

Результати дослідження. Варто зазначити, що концепція соціальної згуртованості була розроблена порівняно недавно у 1990-ті роки. Проте не можна стверджувати, що ідея соціальної згуртованості має принципову новизну. Вона була основним теоретико-методологічним принципом учення Емілю Дюркгейма і відігравала визначну роль у його вченні про поділ праці, про зміну форм релігії, політичної влади, економічної організації суспільства. На думку видатного соціолога і філософа, соціальний прогрес у суспільстві не може відбутися без зростання ступеня соціальної єдності.

Теорія соціальної згуртованості також пересікається та корегує з основними засадами розбудови соціальної держави, суспільства загального добробуту, фор-

мування соціально-орієнтованої ринкової економіки, концепції забезпечення гідної праці тощо. Разом з тим, вона містить нові узагальнюючі риси, має своє предметне поле, сферу застосування та відіграє суттєву роль у забезпеченні стабільності соціально-економічного розвитку і добробуту членів суспільства [1, с. 17].

Соціальна згуртованість як соціально-економічна категорія має не тільки суто наукове, а й практичне значення. Тому соціальну згуртованість як складне, багатопланове явище правомірно розглядати на думку А. Колота, як сучасну доктрину забезпечення стійкості розвитку суспільства, як завдання щодо імплементації її основних засад у практику сьогодення і всеохопний інструмент досягнення економічних та соціальних цілей, що постає перед суспільством під впливом ризиків і викликів сьогодення, як одна із конкурентних переваг певного соціуму, яка формує запас міцності, стійкості економічної системи та сприяє більш повному використанню нагромадженого людського і соціального капіталу [1—3].

Загалом, ідеї соціальної згуртованості виникли, формувалися і стали популярними на теренах Європи. Першість у впровадженні в життя даної концепції належить Раді Європи та її інститутам.

Ідеологами доктрини соціальної згуртованості в країнах Європейського Союзу та свого роду «локомотивом» її втілення у повсякденну практику слугує діяльність Ради Європи та її інститутів. Так, на думку керівництва Ради Європи, соціальна згуртованість полягає у суспільному благополуччі усіх громадян, у створенні для них гармонійних та стабільних умов, і включення їх на цій основі у життя суспільства. Соціально-згуртоване суспільство — це суспільство з установленними правами для кожного члена суспільства, де група і окремі люди діють відповідально. Соціальний діалог прийнятий за норму, інститути і закони працюють в ім'я громадянського діалогу і активного залучення людей у демократичні процеси, превалюють почуття безпеки і впевненості у завтрашньому дні [4, с. 8—10].

Дж. Максвел стверджує, що соціальна згуртованість належить до процесів побудови спільних цінностей, скорочення нерівності в багатстві і доходах, і в цілому дозволяє людям, які стикаються із загальними викликами, відчувати, що вони займаються спільною справою, і що вони — члени того ж суспільства [8, с. 4].

Р. Грін вважає, що згуртоване суспільство — це суспільство що природно має багато перехресних зв'язків, де люди різної раси, віку, походження, почуваються вільно та щасливо, проживаючи, навчаючись, відпочиваючи разом. Т. Філіпс, навпаки, критикує визначення, що використовується: «Чесно кажучи, мені не подобається термін «згуртованість», я вважаю, що йому не вистачає ясності. На мою думку, ми починаємо говорити більше про термін «інтегроване суспільство» [9, с. 6].

Більш повне визначення та більш різнобічна характеристика соціальної згуртованості, яка на наш погляд інтегрує кілька підходів, надається в роботах А. Колота. Так, він стверджує, що соціальна згуртованість у найзагальнішому його розумінні — це включеність й участь членів суспільства у політичному, економічному та культурному житті; це почуття солідарності і належності до суспільства, що засноване на ефективному використанні громадянських прав та інших надбань демократичного суспільства. В основі соціальної згуртованості суспільства — добробут абсолютної більшості громадян, гармонійні і стабільні відносини, мінімізація соціальної ізоляції та соціальної дезінтеграції [3, с. 220].

В останніх документах Ради Європи наголошується, що соціальна згуртованість заснована на загальних цінностях, почутті належності та здатності до спільних дій, створюється спільними соціальними зв'язками і за згодою членів суспільства зі своїми спільними обов'язками; визначає рівень інтеграції групи, окремих спільнот та суспільств у цілому, міцність міжособистісних взаємовідносин, міру

погодженості поведінки членів суспільства; передбачає, що члени суспільства в змозі брати активну участь у його розбудові та користуватися благами соціально-економічного розвитку; передбачає наявність усього спектра політичних, економічних, громадянських прав та доступність до цих прав усіх членів суспільства; передбачає прояв толерантності до представників інших культур, релігії та їх визнання.

Основою соціальної згуртованості є здатність суспільства забезпечити добробут абсолютної більшості громадян, гармонічні й стабільні соціально-трудові відносини, зниження до мінімуму нерівності в доходах, рівня соціальної відчуженості і бідності.

Стержнем соціальної згуртованості, на думку М. Ніколаєва, є соціальна солідарність, коли люди та групи людей об'єднуються заради спільної мети і усвідомлюють, що є реальна перспектива досягнення загального блага [5, с. 4].

Завдяки соціальній згуртованості люди відчують себе пов'язаними з суспільством і поділяють загальноприйняті в ньому цінності та соціальні цілі, вони бачать у існуючій політичній системі запоруку свого соціального благополуччя. У рівні соціальної згуртованості проявляється, перш за все, здатність суспільства забезпечити благополуччя своїх членів, мінімізувати диспропорції соціального розвитку і не допустити його поляризацію.

Основними цілями соціальної згуртованості, за словами О. Панькової, виступають підвищення громадянської та соціальної відповідності усіх членів суспільства, головних суб'єктів взаємодії різних рівнів управління в основних сферах життя суспільства; надання гарантій по досягненню відповідного рівня соціальної захищеності населення; сприяння у сфері зайнятості, професійної підготовки та захисту прав працівників; забезпечення ефективного захисту найбільше соціально вразливих груп населення; сприяння рівним можливостями; боротьба із соціальними відчуженнями і дискримінацією; зміцнення Європейського співробітництва в питаннях міграції [6, с. 35].

Головними моральними цінностями соціальної згуртованості є солідарність, справедливість, взаємопідтримка, взаємовідповідальність, цінності гідної праці, рівноправ'я, гарантії захищеності, безпека і гідність людини, висока якість її життя, що безпосередньо формує ціннісні орієнтири соціальної держави.

Програмні документи соціальної згуртованості, що схвалені Радою Європи, дають поштовх до вдосконалення соціальної політики, яку найбільш активно проводять країни Європейського союзу. Україна в цьому плані не є винятком. Водночас очевидним є й те, що Україна стоїть лише на порозі практичного втілення доктрини соціальної згуртованості у всі сфери суспільного буття. Тому на цьому етапі надзвичайно важливим є усвідомлення важливості даного процесу всіма органами законодавчої і виконавчої влади, представницькими органами усіх соціальних сил цінностей і пріоритетів.

Нині же у діючих в Україні законодавчих і нормативних актах проблематика соціальної згуртованості поки що не знайшла закріплення та постановки щодо цілеспрямованого розв'язання. Більшість державних і політичних діячів України, про що свідчить аналіз їх виступів і публікацій, документів поліпшених партій тощо, недооцінює значення ролі соціальної згуртованості у державі. Більше того, таке сполучення практично не зустрічається у вітчизняній політичній лексиці. І це тоді, коли рівень соціальної згуртованості суспільства залишається невисоким і має тенденцію до зниження внаслідок зростаючої соціальної нерівності, низького рівня довіри населення до інститутів влади, масових проявів соціальної дезінтеграції, ерозії соціальної солідарності, деградації моральних і духовних цінностей праці тощо. Це по-перше.

По-друге, соціальна згуртованість забезпечується не політичними гаслами та добрими намірами, а формується свідомо, цілеспрямовано, наполегливо за участі усіх соціальних сил. Особлива роль у цьому процесі, як підтверджує досвід країн Європейського Союзу, належить державі. У діяльності держави пріоритетного значення набувають соціальні функції: інвестиції в соціальну інфраструктуру; політика ефективної зайнятості; формування інфраструктури для життєзабезпечення інвалідів; розробка та реалізація державних програм підтримки та створення необхідних життєвих умов для окремих категорій населення та регіонів; гармонізації відносин між працею і капіталом; регулювання міграційних потоків; забезпечення людям рівних можливостей у виборі умов своєї праці, життя тощо.

Водночас очевидним є те, що державна соціальна політика все більше спрямовується на реалізацію принципів гідної праці, недопущення різного матеріального і соціального розшарування, надання громадянам доступу до якісної освіти, охорони здоров'я, розвиток інститутів громадянського суспільства тощо. На основі реалізації цих функцій розвивається держава — соціально-відповідальна держава, або держава загального добробуту і дедалі більше стає виразницею загальнонаціональних інтересів. Зосередження державою уваги на проблемах нематеріальної сфери — це скоріше процес її осучаснення, а не деградації.

Проте, дійсність в Україні багато в чому суперечлива і не сприятлива для реалізації цілей та цінностей доктрини соціальної згуртованості в усі сфери суспільного буття. Ейфорія незалежності значно знизила якість державного менеджменту і як результат різке послаблення державності відкрило дорогу небаченій раніше деградації духовно-моральних цінностей розвитку суспільства з одного боку, а з іншого — далеко відсунуло назад основи формування нового, справедливого світоустрою у сфері морально-світоглядних трансформацій, у процесі яких провідну роль відіграють світоглядні, етичні, психологічні та моральні цінності людей.

Зміни, які протягом останнього десятиліття відбуваються в суспільній свідомості, катастрофічні для України і можуть привести незалежну Українську державу до національного краху й фактичної втрати своєї незалежності. Науково доведено, що крах одних держав і підняття інших у переважній більшості випадків пов'язані не зі зміною правлячих режимів, війнами й природними катаклізмами, а зі зміною суспільних цінностей, суспільної свідомості. Починаючи останніх років існування СРСР і донині включаючи всі роки української незалежності, свідомість українського суспільства зазнає найрадикальніших змін в основі яких лежать наступні чинники:

- перманентний нігілізм як психологічна основа трансформації суспільної свідомості;
- постійна маніпуляція людською свідомістю, що стало нормою суспільного життя;
- формування цінностей суспільства споживання та суспільства «індивідів», що сповідає споживацькі настрої та мотиви поведінки.

З телеекранів влада віщує про захист демократичних свобод, права громадян, соціально орієнтовану ринкову економіку й якусь стабільність. А в дійсності країну накрила не бачена раніше злочинність, корупція, наркоманія, проституція та дитячий алкоголізм. Вільна конкуренція залишилась на рівні дрібних торгівців, а золотим правилом великого бізнесу стало: «Якщо не з'їси ти, з'їдять тебе!». В результаті виникла убивча для духовності атмосфера, і про якісь творчі цінності й думати стало неможливо. Будь-яка суспільна, зокрема економічна і політична діяльність для високоморальних людей втратила сенс, бо вона — це творчість, а суспільних цілей і цінностей для такої творчості немає. Як сказав Фрідріх Ніцше, немає мети, немає відповіді на запитання «навіщо»?

Процес еволюції суспільної свідомості пішов у напрямку аксіологічної дегенерації, спрощення цінностей і духовного песимізму.

З роками ситуація в країні погіршувалася ще і під дією фактору зростаючого розриву між рівнем і способом життя малої частини багатих і величезної маси бідняків. Прірва між багатством і бідністю, нерівністю в Україні є надзвичайно великою в порівнянні з ситуацією у розвинених країнах світу. Так, якщо в країнах Європейського Союзу статки 10 % найбагатших та 10 % найбідніших відрізняються у п'ять—шість разів, то в Україні — у 35—40.

Якщо взяти умовний стратифікаційний розподіл, то структура володіння багатством в Україні виглядає наступним чином: 5 % найбагатших і багатих людей володіють 65 % багатства, 60 % бідних і найбідніших людей володіють 5 % багатства, середній клас (30 % населення) володіє 30 % багатства [7].

За масштабами бідності Україна входить у трійку найбідніших країн Європи (Молдова, Албанія і Україна). За оцінками спеціалістів ООН, Україна займає 83 місце в світі за рівнем розвитку суспільства, спустившись за останній рік на 7 сходинок рейтингу. Таке падіння викликано тим, що реальні доходи українців впали на 70 % і виросла кількість малозабезпечених. За приблизними підрахунками, в Україні нараховується більше півмільйона бомжів, з яких 150 тис. діти. Зростає кількість наркоманів, хворих на СНІД та туберкульоз, що вважаються хворобами бідності [7].

Таке суспільство апріорі не може бути ані соціально-згуртованим, ані стійким. За існуючої у країні полярності, а тим більше коли вона надмірна, маємо не лише скруту в багатьох родин, а й пригніченість духу, розчарування, апатію, настрої утриманства, тривоги і депресію. До того ж, непомірний розрив у доходах калічить дух і психіку як багатих, так і бідних, що також не сприяє досягненню злагоди та згуртованості.

Багатим в атмосфері ажіотажного збагачення не до країни — вона для них тільки годівниця. Вони вже давно не купують нічого українського, свої кошти вкладають у вілли й палаци за кордоном, там відпочивають у вихідні й проводять відпустки, за кордоном реєструють свої офшорні компанії, літаки і яхти, там народжують дітей і лікуються, їх діти навчаються в закордонних університетах, кошти та цінності зберігають у закордонних банках. А бідним теж не до країни: убогість їх озлоблює, підриває впевненість у завтрашньому дні і, головне, невіру в майбутнє.

Чекати в такій ситуації не те що підйому — просто суспільного ставлення до праці даремно. Красти, давати хабара, бути паразитом — уже не соромно. Сьогодні людину цілком влаштовує ухилення від напруженої праці, безкарна безвідповідальність, відсутність необхідності за щось хвилюватись, морочити голову щодо підвищення рівня кваліфікації та професіоналізму. Стало проблемою знайти професійного і відповідального слюсаря, токаря, механіка, сантехніка, будівельника — навіть за чималі гроші. Навчальні заклади штампують атестати — дипломи, але не дають дітям знань і не формують їхнього світогляду. Відбувається духовна і інтелектуальна деградація суспільства. Людина втрачає спроможність пізнавати себе, реалізовувати себе як творчу особистість, що за багатьма філософськими і релігійними вченнями є головною характеристикою людини.

Та творчість, що є нині, не слугує духовному піднесенню людини, а навпаки, духовному і інтелектуальному виродженню суспільства. Нині за допомогою екранів телевізорів, формується культ швидкого збагачення без праці, незбаганного споживання, розкоші, зверхності й іншої аморальності. Кожна «культурна» людина повинна почуватися невдахою і парією, якщо вона не може дозволити собі розкішні будинки, розкішні автомобілі, ресторани, круїзи, діаманти, дорогий одяг тощо. Жага споживання охопила всі верстви населення, все суспільство, всю державу.

Головна суспільна цінність і головна турбота кожного — гроші в будь-який спосіб. Гроші сприймаються як мірило інтелекту, правосуддя, великодушності та

благородства! Повага і правда — тільки там, де гроші. Влада і гроші — головні засоби задоволення бажань.

Духовна і інтелектуальна деградація призводить до того, що негативні явища життя соціуму сприймаються як його нормальність, а лицемірство — як природна поведінка членів суспільства у відносинах одне з одним; перетворює Україну на країну ширих брехунів. Брешуть собі в усьому: в бізнесі, політиці, культурі, релігії, але широко вірять у свою брехню, точно так само, як колись людство широко вірило в те, що Земля плоска. А той, хто каже правду, завжди буде ізгоем; свідомість особистості зникає, тобто її почуття, ідеї, цінності отримують той самий напрямок, що й в інших членів суспільства, стають частиною колективної душі; суспільство фактично добровільно відмовляється від таких громадянських свобод, як свобода вибору, свобода совісті, свобода слова, втрачає здатність до критичного мислення; імітації правильності всіх форм суспільного життя: науки, освіти, охорони здоров'я, правоохоронної та судової системи; знищує саму можливість формування української нації як самобутньої соціально-економічної культурно-політичної і духовної спільноти.

Отже, слід зауважити, що відсутність соціальної згуртованості, духовної цілісності суспільства сучасної України є самоочевидним фактором. І це є наслідком зростаючої соціальної нерівності, низького рівня довіри населення до інститутів влади та інших інститутів, масових проявів соціальної дезінтеграції, ерозії соціальної солідарності та цінностей праці, духовної та інтелектуальної деградації.

Висновки. Узагальнюючи викладене слід зазначити, що, по-перше, соціальна згуртованість суспільства — це стан, у якому його члени діють відповідально, соціальний діалог є повсякденною нормою, наявні інститути і процедури сприяють активному залученню людей у публічне, культурне і трудове життя суспільства.

По-друге, це одна з конкурентних переваг певного соціуму, яка формує запас міцності, стійкості економічної системи та сприяє більш повному використанню накопиченого людського і соціального капіталу, демонструє нову якість економічного і соціального розвитку.

По-третє, соціальна згуртованість має стати запорукою соціальної стабільності, толерантних відносин між владою і громадянами в умовах економічної нестабільності, масштабних організаційних, структурних та фінансово-економічних перетворень.

По-четверте, соціальна згуртованість покликана утвердити принципи соціальної справедливості, створити атмосферу солідарності та порозуміння, що сприятиме послідовному і гармонійному соціальному та економічному розвитку суспільства.

По-п'яте, основою соціальної згуртованості є здатність суспільства забезпечити добробут громадян, зниження до мінімуму нерівності у доходах, рівня соціальної відчуженості і бідності.

По-шосте — провідне місце в забезпеченні суспільної єдності та згуртованості посідають цілісні фактори, тобто фактори духовності, моральності, культури та ідеалів.

Література

1. *Колот А.* Соціальна згуртованість як доктрина забезпечення стійкості розвитку суспільства в умовах глобальних викликів // Україна: аспекти праці. — № 7. — 2009.
2. *Колот А.* Соціально-трудова сфера в умовах глобальних викликів: тенденції, проблеми, можливості стійкого розвитку // Формування ринкової економіки: зб. наук. праць. — Спец. вип.: у 3т. Соціально трудові відносини: теорія і практика. — К.: КНЕУ, 2010. — Т. 1.
3. *Колот А. М.* Соціально-трудова сфера: етап відносин, нові виклики, тенденції розвитку. — К.: КНЕУ, 2010.
4. *Лотар Вимте.* Європейська соціальна модель і соціальна згуртованість: яку роль відіграє ЄС? / Фонд ім. Фрідріха Еберта, Регіональне представництво в Україні та Білорусі. — К.: Заповіт, 2006.

5. Николаев М. Е. Социальная сплоченность российского общества: [электронный ресурс] — Режим доступа: <http://ejuncil.gov.ru/files/journalst/item/2009091509937226.pdf>
6. Панькова О. В. Соціальна згуртованість в контексті досягнення цілей соціально орієнтованої економіки // Економіка и управление / Крым. КАПКС. — Симферополь, 2010. — № 3.
7. Черняк В. Посткризова економіка: як побудувати капіталізм «із людським обличчям» / В.Черняк // День. — № 52. — 25 березня 2010 р.
8. Social Cohesion? Institutions? And Growth — Working Paper 94 [електронний ресурс] — Режим доступа: www.cgdev.org/files/9136_file_WP94pdf/
9. Social Cohesion/ Six Report of Session 2003-4.

Стаття надійшла до редакції 27.05.2011 р.

УДК 331. 101.262

Василичев Д. В.,

канд. екон. наук, доц.,

Запорізький національний технічний університет,

Трифонов Г. Ф.,

канд. екон. наук, доц.,

Запорізький національний технічний університет,

Капліна О. Г.,

заступник начальника управління корпоративних клієнтів
ПАТ «Райффайзен Банк Аваль», м. Київ

УДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ УПРАВЛІННЯ РЕГІОНАЛЬНИМ РИНКОМ ПРАЦІ

В умовах гострої необхідності інтенсифікації виходу економіки України з фінансової кризи пропонується вдосконалення організації та регулювання регіонального ринку праці. Для підвищення інтелектуалізації суспільної праці потрібно вдосконалити регіональну організаційну систему управління трудовими ресурсами. Пропонується підвищити конкурентоспроможність та ефективність використання трудових ресурсів на основі активізації використання науково-практичних, навчально-освітніх та організаційно-методичних можливостей вищих навчальних закладів.

В условиях острой необходимости интенсификации выхода экономики Украины из финансового кризиса предлагается совершенствование организации и регулирования регионального рынка труда. Для повышения интеллектуализации общественного труда необходимо усовершенствовать региональную организационную систему управления трудовыми ресурсами. Предлагается повысить конкурентоспособность и эффективность использования трудовых ресурсов на основе активизации использования научно-практических, учебно-образовательных и организационно-методических возможностей высших учебных заведений.

In the conditions of acute need of intensification of Ukraine's economy out of financial crisis, there was suggested the improving of the region labour market organization and regulating. In order to increase the intellectualization of social work it is necessary to improve the region organizational management system of human resources. There was suggested to increase the competitiveness and efficiency of human resources use on the basis of activation the use of scientific and practical, educational, organizational and methodological opportunities in higher education.

Ключові слова: Управління, регулювання економіки, трудові ресурси, конкурентоспроможність, організація, регіональний ринок праці, вищий навчальний заклад.

Ключевые слова: Управление, регулирование экономики, трудовые ресурсы, конкурентоспособность, организация, региональный рынок труда, высшее учебное заведение.

Keywords: Management, steering of economy, human resources, competitive advantage, organization, local labour market, high school.